

www.jollibread.com

© Del text: 2023, Cinta Arasa

Autora representada per IMC Agència Literària

© De les il·lustracions: 2023, Nur Ventura

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-009-6

Dipòsit legal: M-6768-2023

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: maig de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

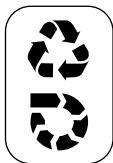
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Una abraçada amb olor de xocolata

Cinta Arasa

Il·lustracions de Nur Ventura

jollibre

—Què vol dir aquesta cara d'adormida?
Somriu al mòbil, així.

o

—Treu-te aquest ble de cabells dels
ulls... I somriu! Molt bé!

o

—Una foto és un segon. Va, somriu,
que així mirarem què en diu, la gent,
d'aquest vestit tan bonic que estrenes.

Eren, poc més o menys, les frases que
la Bruna sentia cada dia en llevar-se. I
és que, matí rere matí, el seu pare o la
seva mare, o el seu pare i la seva mare,

li feien una *selfie*. És a dir, es feien una *selfie* ells on sortia la Bruna. Després, la penjaven a les xarxes. I, més tard, li ensenyaven què en deia la gent: que si estava preciosa, o que si era una bogeria com havia arribat a créixer en un no res...

9

I no només es feien *selfies* de matí. Se'n feien molt sovint: anant a l'escola, estrenant botes d'aigua, el primer dia de platja, el tercer i el cinquè, per Carnestoltes, una tarda menjant un gelat i un dimarts que de matí havia fet un sol brillant però que al vespre havia plogut a bots i barrals i van acabar com si s'haguessin dutxat vestits... També comprant espinacs i pujant a l'autobús...

Ella, de tant en tant, els preguntava:

—Per què ens calen tantes fotos?

I ells un dia responien que així se'n recordarien sempre, d'aquells moments que fotografiaven; l'endemà, que així els amics que vivien lluny els podien veure, i un altre dia li deien només que les fotos són molt *guais*.

10

De vegades, si estava trista, enfadada o cansada, no li venia de gust fer-se fotos. Però veia tan contents els seus pares amb el mòbil a punt del *clic*, que ni tan sols pensava que els podia dir que no en tenia ganes. D'altres vegades, la veritat és que la fastiguejava d'allò més, haver-se de quedar quieta per a la foto. Per exemple, quan veia un animal. A la Bruna els animals li encantaven i, si pel carrer es creuava un ocell, un gat o un gos, hi anava corrents, per poder-los mirar de més a

prop. Però els gats, els gossos i els ocells van on volen, també a racons on no hi ha prou claror, o ran d'una paret lletja. Si ella els seguia, els seus pares protestaven:

—Ep, aquí no! Ves cap a l'altra banda, que hi ha més llum! La foto quedarà millor.

11

I sovint ja no podia acostar-se al gat, al gos o a l'ocell que havia volgut veure, perquè gats, gossos i ocells marxen on volen, quan volen...

Una cosa semblant passava quan jugava al parc amb les seves amigues i amics. Era un no parar:

—Ei, noies! Somrieu en baixar pel tobogan, va!

I *clic!*

O:

—Ep, minyons, mireu cap aquí!